

Fiind băiet păduri cutreieram

*F*iind băiet păduri cutreieram

Şi mă culcam ades lângă izvor,
Iar braţul drept sub cap eu mi-l puneam,
S-aud cum apa sună-ncetişor:

Un freamăt lin trecea din ram în ram

Şi un miros venea adormitor.

Astfel ades eu nopţi întregi am mas,
Blând îngânat de-al valurilor glas.

Răsare luna,-mi bate drept în faţă:
Un rai din basme văd printre pleoape,
Pe câmpi un văl de argintie ceaţă,
Sclipiri pe cer, văpaie preste ape,
Un bucium cântă tainic cu dulceaţă,
Sunând din ce în ce tot mai aproape...
Pe frunze-uscate sau prin naltul ierbii
Părea c-aud venind în cete cerbii.

Alături teiul vechi mi se deschise:

Din el ieşi o Tânără crăiasă,
Pluteau în lacrimi ochi-i plini de vise,
Cu fruntea ei într-o maramă deasă,
Cu ochii mari, cu gura-abia închisă;
Ca-n somn încet-încet pe frunze pasă,
Călcând pe vârful micului picior,
Veni alături, mă privi cu dor.

Si ah, era atâta de frumoasă,
Cum numă-n vis o dată-n viața ta
Un înger bland cu față radioasă,
Venind din cer se poate arăta;
Iar părul blond și moale ca mătasa
Grumazul alb și umerii vădea.
Prin hainele de tort subțire, fin,
Se vede trupul ei cel alb deplin.

Freamăt de codru

Tresărind scânteie lacul
 Si se leagănă sub soare;
 Eu, privindu-l din pădure,
 Las aleanul să mă fure
 Si ascult de la răcoare
 Pitpalacul.

Din izvoare și din gârle
 Apa sună somnoroasă;
 Unde soarele pătrunde
 Printre ramuri a ei unde,
 Ea în valuri sperioase
 Se azvârle.

Cucul cântă, mierle, presuri,
 Cine știe să le-asculte?
 Ale păsărilor neamuri
 Ciripesc pitite-n ramuri
 Si vorbesc cu-atât de multe
 Înțelesuri.

Cucu-ntreabă: – Unde-i sora
 Viselor noastre de vară?
 Mlădioasă și iubită,
 Cu privirea ostenită,
 Ca o zână să răsară
 Tuturora.

La mijloc de codru...

Respect pentru oameni și cărți

*L*a mijloc de codru des
Toate păsările ies,
Din huceag de aluniș,
La voiosul lumiņis.

Lumiņis de lângă baltă,
Care-n trestia înaltă
Legănându-se din unde,
În adâncu-i se pătrunde
Și de lună și de soare
Și de păsări călătoare,
Și de lună și de stele
Și de zbor de rândurele
Și de chipul dragei mele.

La steaua

*L*a steaua care-a răsărit
E-o cale-atât de lungă,
Că mii de ani i-au trebuit
Luminii să ne-ajungă.

Poate de mult s-a stins în drum
În depărtări albastre,
Iar raza ei abia acum
Luci vederii noastre.

Icoana stelei ce-a murit
Încet pe cer se suie:
Era pe când nu s-a zărit,
Azi o vedem, și nu e.

Tot astfel când al nostru dor
Pieri în noaptea-adâncă,
Lumina stinsului amor
Ne urmărește încă.